

LBRIS

We know
books

Andrei Crăciun

Turbo

Adevărul e că nu v-am spus chiar tot, dar ce este până la urmă adevărul, aceasta e o întrebare la care nici Socrate n-a știut să răspundă, cât era el de Socrate, vorba aceea, cel mai înțelept dintre antici, mai ales că știa că nu știe nimic, iar totul nici nu se poate spune oricum niciodată, poate că totul nici măcar nu există, bineînțeles că nu v-am spus chiar totul și nici nu o să vă spun totul, dar poate că încă nu este prea târziu să vă povestesc și ceea ce abia dacă se poate povesti, căci povestea îmblânzește adevărul și astfel el devine îndurabil, dar dacă nici adevărul nu există?, poate că Socrate ar ști să ne spună dacă adevărul există sau nu există, dar el nu mai trăiește, i-au dat să bea cucută și a murit și noi n-am mai aflat, Socrate, mai ai ceva de spus?, așa l-au întrebat, iar el le-a răspuns să nu uite prietenii lui că-i datorează un cocoș lui Asclepios, dar asta a fost atât de demult, încât pe

atunci nimeni nu se mai gândea nici la Socrate, nici la adevăr, era sfârșitul secolului XX, mileniul II, cine să se mai gândească la Socrate, și trăiam toți cam la fel, într-o societate care trebuia să fie perfectă, dar era doar nedreaptă, să ne întoarcem, să ne întoarcem acolo, să vedem încă o dată viața așa cum a fost și așa cum ar fi putut să fie, mă întorc acolo, pe Aleea Zorilor, las în urmă o scară de bloc, apoi încă una, apoi încă una, trec de centrală, n-am știut niciodată la ce folosea, de fapt, centrala aceea, fiindcă nu părea să funcționeze, dar oricum pe atunci prea puține funcționau, și încă și mai puține funcționau cum trebuia, și ajung în sfârșit la scara B, urc în fugă până la etajul întâi, deschid ușa, trec de bucătărie, unde mama mea tristă pregătește cina, traversez holul, trec de baie, trec de sufragerie, unde tatăl meu trist joacă șah de unul singur și se dă mat cu nebunii, ajung în dormitor și aici ar trebui să fiu eu, într-o zi de vară de la sfârșitul anilor 1980, dar eu nu sunt acolo, poate că în amintirea aceasta nici nu m-am născut, poate că s-a întâmplat o tragedie și deja am murit, și deja am uitat, și deja am fost uitat, poate că de aceea este tristă mama mea, poate de aceea este trist tatăl meu, adevărul poveștii e de fiecare dată altul, și nici nu poate fi altfel, dar iată că nu e așa, iată că se deschide ușa apartamentului nostru și acum intru eu, cel de atunci, cu genunchii

plini de sânge încheșat, cu carnea vânătă a picioarelor mele, cu dinții mei de lapte și chipul plin de lumina binecuvântată a victoriei, am învins!, apuc să spun, înainte să se abată asupra mea o serie de întrebări care dovedesc, încă o dată, că oamenii mari nu înțeleg nimic, nici măcar mama și tata nu înțeleg nimic, unde am fost, ce am făcut, cum am ajuns în halul ăla, am învins!, mai încerc o dată, dar nu sunt ascultat, o singură dată dacă mai fac, așa și pe dincolo, și iar așa și pe dincolo, și din nou așa și pe dincolo, nu-mi pasă, am învins, eu știu că am învins și nimeni nu mai poate să îmi ia această bucurie, chiar dacă mama mea și tatăl meu nu vor afla niciodată despre care anume victorie e vorba, am învins!, iar victoriile înseamnă ceva când sunt rare, eram un copil singur, singuratic, cu puțini prieteni și fără o dorință deosebită de a participa la vreo întrecere, cu atât mai mici șansele de a învinge, pe Alee, însă, în fiecare zi erau lupte, chiar dacă nu era război, până la urmă, tot ajungeai să câștigi ceva, era ca și cum bunul Dumnezeu ar fi știut că toți aveam să ajungem exilați și ne dădea pentru prima și ultima oară paradisul, aveam o casă, să ai o casă e important când ești la vârsta miracolelor, orașul se năștea sub ochii mei și la fel toți oamenii săi, întâi le vedeam sufletul, ca un câine, simțeam ce îi tulbură, iar când nu erau suficient de interesanți, pur și simplu îi

mutam pe altă planetă, care se învârtea după capriciile mele, acolo erau somnambuli, pescari, orfani, navigatori, acolo erau sublimii indieni apași învinși, acolo oamenii mari nu erau decât fragmente de vise, acolo îndrăzneam chiar și să îi spânzur, acolo erau mai puțin obositori și mai puțin stupizi, aceea era cealaltă realitate, cea îndurabilă, cea bună, iar pe cer încă existau stele și oamenii chiar își puneau dorințe și nu avea nicio importanță că ele nu se împlineau niciodată, deschisese ochii și voiam să văd viața, iar viața avea de toate, totul era foarte important, revoluția a fost foarte importantă, că i-au omorât pe dictatori a fost foarte important, iar libertatea a venit în multe feluri, din apartamentul de deasupra se auzea întotdeauna muzică, muzică pe discuri de vinil, acolo locuia un bărbat, și el era singur, și mai era și bondoc, iar bărbatul singur și bondoc avea un pick-up și altceva nici nu se știa despre el, era pensionat pe caz de boală și avea un bandaj care îi acoperea unul dintre ochi, ca unui pirat, poate că îi și lipsea ochiul acela, nu vom mai afla, și nimeni nu l-a văzut vreodată cu o femeie, dar de la el am moștenit o cultură muzicală, știu să o deosebesc pe Paula Abdul de Kate Bush doar auzindu-le respirația, vecinul nostru asculta Timmy T. și Amy Grant și probabil că dansa singur, căci uneori tavanul părea că face valuri sau poate că exista o femeie în casa

aceea, care trăia doar noaptea și în zori dispărea ca visele sau fantasmemele, poate că dansau împreună toată noaptea pe muzica lui Suzanne Vega, și noi ne-am învățat să trăim așa, căci nimeni nu i-a spus niciodată să oprească muzica sau să o dea mai încet, mai ales că era la volumul potrivit, cât să o auzi și să nu te deranjeze, nu am știut niciodată nici măcar numele lui, ceea ce era indiscutabil bizar, mai ales că știam numele tuturor vecinilor noștri, dar noi am avut o viață și înainte de revoluție, și aceea a fost foarte importantă, iar comunismul însemna multe lucruri, dar mai ales însemna că părinții mei nu erau numai ai mei, ei aveau mulți copii, deși eu nu aveam niciun frate, toți le ziceau Tata Gigi și Mama Nela, nu era nimic de făcut, Tata Gigi și Mama Nela îi învățau matematică, matematica era acel ceva îngrozitor care mă ținea departe de mama mea și de tatăl meu, acel ceva îngrozitor care ne umplea casa de copiii altora, niciunul nu era fratele meu, plecați!, dar ei nu plecau niciodată, se întorceau mai mulți, și mai mulți, și mai mulți, îmi plăcea să trăiesc singur, când mă voi face mare, voi trăi singur și nu voi mai împărți nimic cu nimeni, și poate voi asculta muzica timpului, ca vecinul nostru fără nume, dar eu voi avea amândoi ochii și voi mai avea eu și nasul coroiat, voi crește o pisică și voi fi rău, dar eu nu pot să fiu rău, eu am inima bună, degeaba tot timpul mă caută

doctorii, pediatri, oreliști și alții cu denumiri și mai ciudate, pe care nu le pot ține minte, nu are, tovarășa profesoară, nimic, poate doar o imaginație ceva mai bogată, apoi a venit profesorul Popescu, de desen, și i-a învățat uite așa, așa, cumpărați-i acuarele și lăsați-l să picteze pereții, Tata Gigi să-l ia pe umeri și să picteze și tavanul, ca Michelangelo, tovarășa profesoară, așa, ca Michelangelo în Capela Sixtină și o să prindă aripi, o să vedeți, au trecut zeci de ani și încă pot să văd acuarelele nedesfăcute și pereții albi așteptând imaginația mea ceva mai bogată care nu s-a mai manifestat, dar nu toți oamenii erau triști la noi pe Alee, cu atât mai puțin la noi în bloc, Păi-Și-Păi-Și-Păi-Și era de cele mai multe ori foarte vesel, cânta un cântec pe care doar el îl înțelegea, se bâlbâia și fiecare literă era rostită de două sau chiar de trei ori, ca și cum Păi-Și-Păi-Și-Păi-Și nu ar fi vrut să se piardă ceva, era mereu beat și cumva fericit, chiar dacă îl băteau nevasta, fiul său cel mare și fiul său cel mijlociu, toți îl băteau, și el nu putea să se răzbune decât pe fiii săi cei mici, era un spectacol îngrozitor, dar altul noi nici nu aveam pe atunci, știam ce va urma de cum băga Păi-Și-Păi-Și-Păi-Și cheia în broască, și nimănui nu-i pasă de celălalt, nu e treaba noastră, nu ne băgăm noi în casa omului, toți își purtau scuzele ca pe scuturi și credeau că indiferența lor era nobilă, deși era

doar criminală, când i s-a spânzurat mezinul de bătorul de covoare, deși nu avea nici nouă ani împliniți, Păi-Și-Păi-Și-Păi-Și a plecat în pădure, și de acolo și mai departe, ascultând o chemare nu știu de unde, și poate că mai merge și acum, căci acasă nu s-a mai întors niciodată, Alea Zorilor se îmbrăca des în doliu, mereu mureau oameni, copii mai rar, e adevărat, dar se și nășteau alții, mereu umbla câte o femeie cu burta la gură și atunci puteam să auzim cuvinte și expresii urâte, pe care nu aveam voie să le spunem mai departe, ca de exemplu ia uite-o și p-asta ce i-a mai plăcut pula, s-a cocoșat de atâta pulă dânsa, dar noi oricum le spuneam, toate cuvintele spurcate ne umpleau gura și le spuneam cu plăcerea fructului interzis, eram ca Hristos din povestea poveștilor, pe care bineînțeles că o știam, apoi, pule să dea Domnul!, și, oricum, nu toate femeile cu burta la gură erau la fel, unele erau îngândurate, altele străluceau, ca licuricii, câteva erau chiar frumoase și nici anotimpurile nu erau toate la fel, toamna strângeam frunze și ghinde și le dădeam foc sub supravegherea singurului pitic adevărat din blocul nostru, pe care de altfel îl și conducea cu înțelepciune și cu inimă bună, căci și el se născuse așa, cu inima bună, și nimeni nu îl contrazicea pe pitic, nimeni nu ieșea din cuvântul piticului, dar el tot nu se transforma într-un dictator, poate fiindcă

văzuse la televizor ce pătesc dictatorii, dar mai degrabă fiindcă avea inima bună, cum ziceam, iar iarna ne pierdeam prin tuneluri de zăpadă din care mai ieșeam abia primăvara, cu obraji roșii, noi, improbabilii supraviețuitori ai glaciațiunii, vara însă ne topeam și tocurile cui ale femeilor gravide lăsau urme mici în asfalt, ca și cum din cer ar fi căzut gloanțe, și apoi iar strângeam frunze și ghinde, și până la moartea dictatorului viața fusese foarte grea, nu se mai găsea mâncare, nu mai era căldură, dar chiar și așa nu a fost nicio revoluție pe Aleea noastră, revoluția era ceva îndepărtat, ceva făcut de alții, ceva venit de foarte departe, iar la noi oamenii erau înțelepți, adică erau prudenți, chiar dacă abia așteptau să vadă ce o să fie, ce o să fie, nu a fost nicio revoluție, a fost doar bucuria de după moartea dictatorului, căruia, așa mort cum era, tot îi mai curgea un firicel de sânge din gură și atunci prietenul meu Marian, care avea doar patru ani, s-a apropiat de televizorul alb-negru și i-a dat un pupic dictatorului, ca să nu-l mai doară moartea, dar apoi a început altceva, anotimpurile au continuat să vină și să plece, viața se deșira pe la cusături, ca o haină prea veche, și Aleea noastră parcă era tot mai mică, se povestea că lumea era mare și poate chiar minunată, măcar din loc în loc, dar noi nu plecam nicăieri, unde să ne ducem, căci Dumnezeu rânduise în spatele blocului nostru niște

bușteni tăiați de Gorgonaru, unul dintre cei treisprezece cizmari de pe Alee, niște bușteni lăsați acolo în trecerea timpului, ei erau ca un tron și noi toți eram regii aceluși ținut, nu ne omoram pentru coroană, dar locul era sfânt, orașul nostru nu avea încă o biserică, căci dictatorului nu îi plăceau bisericile, avea doar o capelă, unde se lăsau morții peste noapte și unde le zicea Popa Danciu un Tatăl Nostru înainte să-i bage pentru totdeauna în groapă, dar buștenii erau sfinți, căci acolo se juca Jocul Adevărului, și cine ar fi îndrăznit să mintă la Jocul Adevărului când oricine știa că, dacă o faci, îți moare toată familia, începând cu mătușile cele mai îndepărtate, nimeni nu voia șapte ani de ghinion, șapte ani de morți în familie, și a trecut și revoluția, care la noi în oraș chiar n-a fost, dar buștenii nu s-au mișcat de acolo, și noi n-am avut nimic mai sfânt pe lume, în nimic n-am crezut mai mult decât în blestemele ce aveau să vină dacă îndrăzneai să minți la buștenii tăiați de Gorgonaru, și asta era foarte, foarte, foarte important, așa că acolo eram mai sinceri și mai nevinovați decât nenăscuții, acolo aflam cele mai adânci secrete, mama lui cutare are cancer, mama lui cutărică se fute cu Bărbosul, Bărbosul era unul care închiria casete video în magazinul de la piață, nici că se fute cineva nu aveam voie să spunem, era încă un cuvânt urât, dar noi oricum